

03-02-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকৰ কাৰণে যোগ ভট্টি বহুত মূল্যবান, কিয়নো এই ভট্টিৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ বিকৰ্ম ভস্ম হয়”

*প্ৰশ্ন:- কোনসকল সন্তানৰ বুদ্ধিত বীজ আৰু বৃক্ষৰ জ্ঞান স্পষ্টকৈ ধাৰণা হয় ?

*উত্তৰ:- যিসকল সন্তানে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰে। বিচাৰ সাগৰ মন্থনৰ বাবে অমৃতবেলাৰ সময়খিনি অতি উত্তম। অমৃতবেলা উঠি বুদ্ধিৰে এজন বাবাক মনত পেলোৱা। তোমালোকৰ নিৰন্তৰ জপ চলি থাকিব লাগে। সূক্ষ্ম বা স্থূলত শিৱবাবা শিৱবাবা বুলি কৈ থকাৰ প্ৰয়োজন নাই। বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰিব লাগে।

ওম শান্তি। আত্মাৰ পিতাই বহি আত্মাসকলক বুজায় অৰ্থাৎ সন্তানসকলক বুজায়। বাবাই কয় - মোৰো শৰীৰ আছে সেই কাৰণেতো কথা ক’ব পাৰো। তোমালোকেও এনেদৰে ভাবিবা যে মই আত্মা হওঁ, এই শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনি আছো। এই জ্ঞান ভালদৰে ধাৰণ কৰিব লাগে যিদৰে বাবাই ধাৰণ কৰিছে। আত্মাৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হয়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এনেকুৱা ধাৰণা হ’ব লাগে যেনেদৰে বাবাৰ বুদ্ধিত আছে। বীজ আৰু বৃক্ষৰ বুজনি বহুত সহজ। মালীৰ এইতো জ্ঞান থাকে যে অমুক বীজ ৰোপণ কৰিলে ইমান ডাঙৰ গছ হ’ব। বাবায়ে এনেদৰেই বুজায়, সেয়া বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে। যিদৰে মোৰ বুদ্ধিত আছে ঠিক সেইদৰে তোমালোকৰ বুদ্ধিতো থাকিব লাগে। সেইটো তেতিয়াহে সম্ভৱ হ’ব যেতিয়া বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবা। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিবলৈ ৰাতিপুৱাৰ সময় অতি উত্তম। সেই সময়ত বৃত্তিগত কোনো কাম আদি নাথাকে। ভক্তিও মানুহে ৰাতিপুৱাই কৰে। ইফালে সিফালে যায়, কোনোৱে বহি নাম জপ কৰে অথবা গীত গায়, শব্দ কৰে, কোনোৱে মনৰ ভিতৰতে ৰাম ৰাম স্মৰণ কৰে। এয়া ভক্তিৰ নিৰন্তৰ জপ। কোনোৱে মালা জপ কৰি থাকে। তোমালোকে শিৱ শিৱ বুলি কৈ থাকিব নালাগে। মানুহে ভক্তিত যি কৰে সেয়া তোমালোকে জ্ঞানত কৰিব নালাগে। বহুতৰ শিৱ শিৱ বুলি স্মৰণ কৰাতো অভ্যাসত পৰিণত হৈছে। তোমালোকে শিৱ শিৱ বুলি স্থূলতেই হওঁক বা সূক্ষ্মতেই হওঁক জপ কৰি থাকিব নালাগে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি উঠিছা যে আমাৰ পিতা আহিছে। নিশ্চয় কোনোবা শৰীৰতেই আহিব। তেওঁৰতো কোনো নিজা শৰীৰ নাথাকে। তেওঁ পুণৰজন্মৰ চক্ৰৰ পৰা মুক্ত। পুণৰ জন্ম মনুষ্য সৃষ্টিত হয়। বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ লক্ষ্মী আৰু নাৰায়ণ। দেৱ-দেৱ মহাদেৱ বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণু দুয়োৰে মাজত সম্পৰ্ক আছে। শংকৰৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। সেইবাবে তেওঁক উচ্চ স্থান দিয়া হয়। তেওঁৰ পুণৰজন্ম নহয়, তেওঁ সূক্ষ্ম শৰীৰ লাভ কৰে। শিৱবাবাৰ সূক্ষ্ম শৰীৰো নাথাকে সেয়েহে তেওঁ আটাইতকৈ উচ্চ। তেওঁ হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা। সন্তানসকলে জানে যে বেহদৰ পিতাৰ পৰা আমি বেহদৰ সুখ প্ৰাপ্ত কৰো। তোমালোকে সম্পূৰ্ণভাবে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। যিজনে নিজেই স্মৰণ কৰে, আনকো কৰাত সহায় কৰে, তেওঁ পিতাৰ সহায়কাৰী হয়। পিতা আৰু স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য মনত ৰাখিব লাগে। পিতাই সন্তানসকলক বুজাই থাকে যে তোমালোকে এতিয়া ৮৪ জন্ম পূৰ্ণ কৰিলা আৰু অলপ সময় বাকী আছে। নাটকত অভিনেতা-নেত্ৰী সকলে জানে যে - এতিয়া আৰু আধা ঘণ্টা সময় বাকী আছে তাৰ পাছত আমি ঘৰলৈ যাম। সময় নিৰীক্ষণ কৰি থাকে। তোমালোকৰতো বেহদৰ বহুত ডাঙৰ ঘড়ী। বুজোৱা হৈছে যে এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব, আৰু কোনো শাস্ত্ৰতেই এনেকুৱা সহজ যোগৰ কথা উল্লেখ নাই। তেওঁলোকেতো বহুত হঠযোগ কৰে, বহুত কষ্ট কৰে, যিবোৰ তোমালোক মাতৃসকলে কৰিব নোৱাৰা। তোমালোকে হঠযোগৰ দৰে আসন কৰিব নালাগে। অৱশ্যে সভাত ভালদৰে নিয়মানুৱৰ্তিতা বজাই ৰাখি বহিব লাগে। তোমালোকৰ হৈছে ৰাজযোগ - অৰ্ধপদ্মাসনত বহিবা। এনেদৰে ৰাজযোগত বহিলে নিচা বাঢ়িব। হঠযোগত তেওঁলোকে দুয়োখন ভৰি জপটিয়াই বহে। বাবাই তোমালোকক কষ্ট নিদিয়। মাথোন এনেয়ে

বহা আৰু যোগত বহাৰ মাজত অলপ ভিন্নতা ৰাখিব লাগে। তোমালোকে ৰাজযোগ শিকি আছা। গতিকে এনেদৰে বহিব লাগে যাতে মানুহে বুজি পায় যে এওঁলোকে ৰাজযোগত বহি আছে। এইটো আমাৰ ৰাজকীয় ভংগী। তোমালোকে বেহুদৰ পিতাৰ দ্বাৰা ৰজাৰো ৰজা হ'বলৈ গৈ আছা। এনেকুৱা পিতাক প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। সত্যযুগত পিতাক স্মৰণ কৰা নহয়। নিজকে কৰা হয়। কলিযুগত পিতাকো নাজানে, নিজকো নাজানে। মাত্ৰ পিতাক আহ্বান কৰি থাকে। এতিয়া তোমালোকে ভালদৰে বুজি উঠিছা, আন কোনোৱে এনেকৈ নুবুজে যে পিতা হৈছে বিন্দু। অতি সূক্ষ্ম বুলিও কয়, আকৌ কৈ দিয়ে হাজাৰ সূৰ্যতকৈও তেজোময়। গতিকে দুয়োটা কথাৰ মাজত মিল নাই। যিহেতু তেওঁক নাম ৰূপৰ উৰ্দ্ধত বুলি কোৱা তেন্তে হাজাৰ সূৰ্যতকৈও তেজোময় বুলি কয় ক'ব লাগে? আগতে তোমালোকেও এনেদৰে ভাবিছিল। পিতাই কয় যে ড্ৰামা অনুসৰি এই জ্ঞান পলমকৈয়ে পাবলগীয়া আছিল। সূক্ষ্মতকৈও সূক্ষ্ম গূঢ় কথা নিজে বুজি উঠি আনকো বুজাব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে ভাবিব লাগে আগতে হাজাৰ সূৰ্যতকৈও তেজোময় বুলি কৈছিলো, এতিয়া কয় বিন্দু বুলি কওঁ? যেতিয়া আই চি এচ (Indian Civil Service) পঢ়িবা তেতিয়াহে আই চি এচ ৰ কথা ক'বা, আগতেই কেনেকৈ ক'বা? গতিকে ইয়াত বিভ্ৰান্ত হোৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। ড্ৰামা অনুসৰি যেতিয়া বাবাই বুজাব লাগে তেতিয়াই বুজায়। পিতাই আগলৈও বুজাই যাব কাৰণ পিতাৰো প্ৰভাৱ বিস্তাৰিত হ'ব লাগিব। যেনেদৰে তোমালোক আত্মা তেনেদৰে পিতাও আত্মা। তেওঁ পৰমধামত থাকে। তেওঁক পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। ইয়ালৈ যেতিয়া আহে তেতিয়া জ্ঞান দিয়ে।

পিতাই কয় যে – যেতিয়া পতিত দুনিয়া হ'ব, তেতিয়া মই পৱিত্ৰ দুনিয়া বনাবলৈ আহিম। আহ্বানো কৰে - হে পতিত-পাৱন, হে দুখহৰ্তা সুখকৰ্তা আহক। তেওঁতো সংগমতহে আহিব। যেতিয়া ৰাতি সম্পূৰ্ণ হ'ব, তেতিয়াহে দিন হ'ব। পূৰ্ণা দুনিয়াৰ অন্ত হ'ব। কৰ্মাতীত অৱস্থা অন্ত সময়ত হ'ব। তোমালোকে গৃহস্থ ব্যৱহাৰতে থাকিব লাগিব, এৰিবও নালাগে। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কাম-কাজ কৰিও পদুম ফুলৰ দৰে পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। দেৱতাসকলতো হয়েই সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ। কিন্তু কেতিয়া আৰু কেনেকৈ হ'ল! নিশ্চয় পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল সেই কাৰণেতো প্ৰাণৰক্ষা পাইছে। পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি প্ৰাণৰক্ষা হয়। যেনেকুৱা কৰ্ম তেনেকুৱা প্ৰাণৰক্ষা হয়, এইদৰে চলিয়ে থাকে। এতিয়াতো তোমালোকে কৰ্মৰ জ্ঞান দিওঁতা পিতাক লগ পাইছা। তেওঁক ভালদৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোক হৈছা তুলি লোৱা সন্তান। মাৰোৱাৰী সকলৰ মাজত তুলি লোৱাৰ প্ৰচলন বেছি। তোমালোককো তুলি লোৱা হৈছে। তোমালোক তেওঁৰ গৰ্ভৰ পৰা জন্ম নাই। যেতিয়া কাৰোবাক তুলি লোৱা হয় তেতিয়া তেওঁৰ স্মৃতিত দুয়োজন পিতাই থাকে। অন্তিম সময়লৈকে জানে যে মই আচলতে কাৰ হওঁ। এতিয়া এওঁৰ কোলাৰ সন্তান হৈছে। তোমালোকেও জানা যে আমি কাৰ আছিলো আৰু কাৰ হৈছো। মোক পৰমপিতা পৰমাত্মাই তুলি লৈছে, তেওঁ স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়। তেওঁৰ ৰচনা কিমান সময় চলে? আধাকল্প। নৱকৰ ৰচয়িতা হ'ল ৰাৱণ, তেওঁৰো আধাকল্প ৰাজ্য চলে। সত্যপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হয়। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। কিবা বুজি নাপালে সুধিব লাগে। যেতিয়া সূৰ্য, চন্দ্ৰৰ গ্ৰহণ লাগে তেতিয়া এনেকৈ কয় যে দান দিয়া তেতিয়া গ্ৰহণ আঁতৰিব- সূৰ্য চন্দ্ৰক মাতা-পিতা বুলি কোৱা হয়। ইয়াতো পুৰুষ মহিলা দুয়োৰে গ্ৰহণ লাগে, তেতিয়া কয় যে ৫ বিকাৰৰ দান দি দিয়া। সেই স্থূল গ্ৰহণ বছৰত 1-2 বাৰ লাগে। এয়া হৈছে কল্পৰ কথা। পিতাই আহি এবাৰেই দান লয়। মনুষ্য একেবাৰে সম্পূৰ্ণ কলা হৈ গৈছে। লৌহ যুগ হয়। আচল সোণত লেপ লাগিলে কলা হৈ যায়। নতুন ঘৰ, পুৰণা ঘৰ। নতুন সন্তান আৰু বৃদ্ধৰ মাজত পাৰ্থক্য নাই জানো! সৰু সন্তান কিমান মিঠা, প্ৰিয় হয়। সকলোৱে সিহঁতক চুমা খায়। কোলাত বহুৱাই লয়। পুৰণা জৰ্জৰিত হৈ গ'লে কয় যে শৰীৰ এৰিলেই ভাল। বেছি দুখ কিয়নো সহ্য কৰো। আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা ধাৰণ কৰে। ইয়াত আমি বেমাৰীক মৰিবলৈ নিদিওঁ, কিয়নো যিমনেই শূনিব সিমনেই ভাল। শিৱবাবা আৰু প্ৰাপ্তিক স্মৰণ কৰি থাকক। বেমাৰত যেতিয়া কষ্ট বেছি হয় তেতিয়া সকলো পাহৰি যায়। বাকী যাৰ প্ৰতি ভাৱনা থাকে তেওঁলোক সন্মুখত আহি যায়। তোমালোকেতো প্ৰতিজ্ঞা কৰিছা যে মোৰতো এজন শিৱবাবাৰ বাহিৰে দ্বিতীয় কোনো নাই। তেন্তে দ্বিতীয় আন কাৰোবাক কিয় স্মৰণ কৰা। পিতাই কয় – মোৰ বাহিৰে আন কোনোৱেই স্মৃতিত নাহে যেন। কোৱা হয় যে অন্তকালত যিয়ে স্ত্ৰীক স্মৰণ কৰে... গোটেই

শ্লোক গাই দিয়ে কিন্তু অৰ্থ একো বুজি নাপায়। এই সকলো সংগমৰেই কথা যিবোৰ ভক্তিত গায়, এই সময়ত তোমালোকে কেৱল বাবা আৰু প্ৰাপ্তিক স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। শ্ৰী নাৰায়ণ যদি তোমালোকৰ প্ৰাৰন্ধ হয় তেতিয়া হ'লে ইয়াৰ অৰ্থ পুৰা বুদ্ধিত থাকিব লাগে। অৰ্থ নজনাকৈতো বহুত স্মৰণ কৰি থাকে। অন্তিমত যাৰ প্ৰতি বেছি মৰম থাকে তেৱেঁই স্মৃতিত আহিব। বহুত সাৱধানে থাকিব লাগে। তোমালোকে মাথোন এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে।

পিতাই কয় - 'মনমনাভৱ'। তোমালোক সন্তানসকলে কোৱা, বাবা আমি কল্প কল্পই আপোনাক লগ পাওঁ। এই জ্ঞান আপোনাৰ পৰা মধুবনত আহি লওঁ। এয়া হৈছে বশীকৰণৰ মন্ত্ৰ। সংগ্ৰহ হয় যেতিয়া তোমালোকক এনেকুৱা মন্ত্ৰ দিয়ে যে তোমালোক অমৰ হৈ যোৱা। এয়া হৈছে মায়াৰ ওপৰত জয়ী হোৱাৰ মন্ত্ৰ। ইয়াৰ ওপৰত গোৱাও হয় যে তুলসীদাসে চন্দন পিহিলে আৰু ভগৱান আহি ৰাজতিলক লগাই দিলে - আচলতে এইটো এতিয়াৰ কথা যাৰ গায়ন পিছত হয়। তোমালোক সন্তানসকলে পিতা আৰু প্ৰাপ্তিৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা ৰাজতিলক পাই আছাওঁক। পিতা আৰু ৰাজ্য-ভাগ্যৰ স্মৃতিত শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে ৰাজতিলক পাই যাবা। কেৱল এজনেতো নাপায়। মালা ১০৮ ৰো আছে আৰু ১৬১০৮ ৰো আছে।

এতিয়া কেৱল তোমালোকে সঠিককৈ বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবাৰ কাৰণে কোৱা হয় - আপোনাৰ গতি-পদ্ধতি আপুনিৰেই জানে। এয়া একেবাৰে ঠিক। সংগতি দাতা তেৱেঁই গতিকে তেৱেঁই জানিব। আগতে অৰ্থ নজনাকৈয়ে মাথোন গাইছিল। ইয়াকে কোৱা হয় - অনৰ্থ। প্ৰাপ্তি একো নহয়। মনুষ্যই দান-পূণ্য আদি কৰি কৰি অধোগতিয়েই পাই আহিছে। আসুৰী মতত চলাৰ বাবে সকলো অনৰ্থক হৈ গৈছে। এওঁ ব্ৰহ্মাইও নাৰায়ণৰ পূজা কৰিছিল, এতিয়া পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য হৈ আছে - বাস্তৱত। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা যে শিৱবাবাই আমাক পঢ়ায়। এইটো দৃঢ়ভাবে মনত ৰাখিব লাগে। নহলে বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। এই যোগ ভট্টি বহুত মূল্যবান। মুক্তিও পোৱা যায়। কোনোৱে কয় আমাক মনৰ শান্তি লাগে। কিন্তু প্ৰথমতে কোৱা তোমালোকক কোনে অশান্ত কৰিলে? নিশ্চয় আগতে শান্তিত আছিল। এতিয়া অশান্ত হৈছা সেইবাবে শান্তি বিচাৰিছা। শান্তিতো গোটেই দুনিয়াতে লাগে। এজনে শান্তি পালে একো নহ'ব। এজনে শান্তি পালে জানো গোটেই দুনিয়াত শান্তি আহিব। অশান্ত কোনে কৰিছে? মূৰ্চিত হৈ পৰিছা। বুজোৱা হয় - শান্তিধাম, সুখধাম আৰু এইখন হ'ল দুখধাম। সুখধামত মনুষ্য বহুত কম থাকে। সেইসময়ত বাকী সকলো আত্মা শান্তিধামত আছিল। তোমালোকে শান্তি তাতে পাবা। ইয়াত পাব নোৱাৰা। এইখনতো হয়েই দুখধাম। দুখধামত অশান্তি থাকে। এয়াতো আনক বুজাবলৈ অতি সহজ। সুখ-শান্তিৰ প্ৰাপ্তি কৰাওঁতা এজন পিতাই। সত্যযুগত সুখ-শান্তি দুয়োটাই থাকে। ইয়াত আত্মাই বিচাৰে যে মোৰ মন শান্ত হওঁক। তেন্তে যোৱা নিজৰ ঘৰ পৰামধামলৈ। কিন্তু পতিত হোৱাৰ বাবে যাবও নোৱাৰে, সেয়েহে পিতাই বুজাই যে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰা। কিন্তু মায়া এনেকুৱা যে পৰিত্ৰ হ'বলৈ নিদিয়। অবলাসকলৰ ওপৰত চোৱা কিমান অত্যাচাৰ হয়। বিহ নহ'লে থাকিব নোৱাৰে। পিতাৰ ওচৰত অনেক প্ৰকাৰৰ বাতৰি আহে। সকলোতকৈ ডাঙৰ হিংসা হ'ল কাম বিকাৰ যি মহাশত্ৰু হয়। পিতাই কয় - সন্তানসকল, বিহ ত্যাগ কৰা, মুখ কলা নকৰিবা। তেতিয়া কয় - চেষ্টা কৰিম। এয়াতো বিহ হয়- আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে নুশুনেই। আত্মাসকলক পিতাই বহি বুজাই - আজিৰ পৰা বিকাৰত নাযাবা তেতিয়া মুখখন তললৈ কৰি দিয়ে। কাম মহাশত্ৰু হয়, ই ভাল জানো। এয়া হিংসাৰ দুনিয়া, সকলো পতিত। সত্যযুগত সকলো সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হয়। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) সময় বহুত কম গতিকে পিতাৰ সম্পূৰ্ণ সহায়কাৰী হ'ব লাগে। পিতা আৰু প্ৰাপ্তিক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু আনকো কৰাব লাগে।

- (2) অন্তিম সময়ত যাতে এজন পিতাই স্মৃতিত থাকে তাৰ কাৰণে অন্তৰৰ স্নেহ এজন পিতাৰ লগতহে ৰাখিব লাগে।
পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনো যাতে স্মৃতিত নাহে তাৰ কাৰণে সাৱধান হৈ থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** আত্মিক ব্যায়ামৰ দ্বাৰা ৱেট (বোজা) সমাপ্ত কৰোতা সমান আৰু সমীপ হোৱা।

আত্মিক ব্যায়াম অৰ্থাৎ এতিয়াই নিৰকাৰী, এতিয়াই অব্যক্ত ফৰিস্তা, এতিয়াই সাকাৰী কৰ্মযোগী। এতিয়াই বিশ্ব সেৱাধাৰী। এনেকুৱা ব্যায়াম সদায় কৰা তেতিয়া ব্যৰ্থ যি বোজা আছে সেয়া সমাপ্ত হৈ যাব। যেতিয়া বোজা (ৱেট) সমাপ্ত হ'ব, প্ৰেমিকৰ সমান ডবল লাইট হৈ যাবা তেতিয়াহে যোৰা ভাল লাগিব। যদিহে প্ৰেমিক পাতল আৰু প্ৰেমিকা ভৰী হয় তেতিয়া যোৰা ভাল নালাগিব। আত্মিক প্ৰেমিকে প্ৰমিকাসকলক কয় - সমান হোৱা, সমীপৰ হোৱা।

***প্ৰোগান:-** নিজৰ জীৱনৰূপী ফুলৰ থোপাৰ দ্বাৰা দিব্যতাৰ সুগন্ধ বিয়পাই দিয়াতোৱেই গুণমূৰ্ত হোৱা।

!!ওম্ শান্তি!!
